

PÄASTARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

WILLIAM BOOTH, asutaja

EVANGELINE BOOTH, kindral

HENRY BOWER, territooriumi komandör

Nr. 101

Detsember 1937

9. aastakäik

Ja äkitselt oli inglisa taeva sõja-
väe hulk, need kiitsid Jumalat ja ütlesid:
«Du olgu Jumalale kõrges, maa
peal rahu ja inimestest hea meel.»

(Luuka 2 : 13—14).

PÄASTARMEE

Rahvusvaheline staap, London,
101 Queen Victoria Street.

Eesti staap, Tallinn,
Narva maantee 56—S.
(Telef. 302-61.)

Juhi märkmeid.

KINDRAL oma sõjakäigu ajal Uhendriiges ja Kanadas leidis igal pool väimustava vastuvõtu, koosolekuid külastati suurtest rahvahulkadest. Vaatamata raskele töökoormale ja väsitavatele reisudele, on kindral viimastulnud annud end välja äärmuseni neil paljudel kongressidel ja sõjakäikudel. Kui neid ridu loetakse, on ta oma töölauga taga Rahvusvahelises peastabis, kus paljud uued tööülesanded ootavad.

Palugem Jumalat kindrali eest, et Ta annaks temale jõudu ja tarkust tema vastutusrikkas tegevuses.

KOL.-LTN. JA PR. HOVDE külastavad meid esimene kord kava järele, mis selles „Sõjahüüsus“. Palume, et külastäik oleks suureks õnnistuseks meie tööle.

ARMEE LAULATUS peetakse N.M.K.Ü. saalis 30. det. Lipu all ühendatakse kaptenid Ida Matveus ja Karl Nurmela kol.-lt. Hovde poolt.

Loodame, et meie ka sellel aastal jõulupadade korjandusega võime aidata abivajajaid aneustestega jõuluks. Samal ajal, kui ütleme sooja tänu kõigile, kes mõeldunud aastate jooksul aidanud meid „hoida püäd keemas“, tuleme veel kord paluma andeid armastuse-töö heaks. „Arge väisige ära head tehesi!“

Inimene peab uuesti sündima.

Jeesus ütleb: „Südamest tulevad välja kurjad mõtlemised, tapmised, abielu ärarikkumised, hoorus, vargus, valetunnistused, vihkamised.“ Aga kui see on nüüd normaalsetes oludes allikaks neile, kus kohast peab siis tulema hea tahtmine?

Tahtmist peab uuesti looma. Tiigrit inimeses ei või taltsutada või reformeerida. Ja sellepärast juhtub, et inimene enese ülestõstmise asemel töötab kogu aeg oma allikaskumiseks. Keegi ütles kord, et kõik tsivilisatsioon juhatab meid vastu katastroofidele. Ja seda ainult sellepärast, et inimese tahtmine ei ole haaratud kõrgemast jõust ja ei saa uuesti loodud, nii et võib rääkida uusnõnnist. Ainult Kristus võib inimest uuesti sünnitada, teha tema tahtmist heaks ja teha, et ka temast tuleb välja headus. Ei leidu ühtki muud teed. See muutub ikka ja ikka selgemaks ka neile, kes on uskunud töösse maailma uuestisünnitamiseks ilma Kristuseta.

Kellahelin.

Kirjutanud kindral Evangeline Booth.

(Algus 4. leheküljel.)

kaid andeid ja olid riietunud uhkesse lõhnavasse rõivastusse. Seal algas vaheseina kiskumise raaside, nahavärvide ja kastide vahel.

Juudamaalt kõlas jõuluhommikul vendluse ja ohvriva armastuse kellahelin, mis võitnud ja võidab inimeste vastuseisu, vihkamist ja enesekumardust, kuni maailm täitub ligimesarmastusega, kaastundega ja heatahtega.

Jutustatakse kellestki vanast shoti-ameeriklase vabrikandist — kes oli inimeste tagasündija, halastuseta ja kõva, nagu teras, mida töötati ümber ta vabrikus. Teda ootas kokkuvärisemine. Üks streik teise järele kutsus ta südamesele kibedustunnet ja viha. Aastavahetuse süngel tunnil ta sammus edasi-tagasi oma kontoris.

„Ma sunnin neid tagant!“ vandus ta oma mureliku näoga tööülevaatajale. „Ma näljutan neid ja murran neid. Nad palusid kaastunnet. Palusid! Ma saadan nende naised tänavale.“

Korraga ta peatus kui keeletu. Kellahelin täitis vaikesed ööd taevalise kõlaga, mis kajas vastu harmooniliselt tumedail tänavail. Hirmus viha mehesuri ja must kadedus kadus ta pilgust, ning ta ise seisis seal kahvatu ja värisev.

„Jõulud,“ sosistas ta vastuseks kellahelinale:

„Au olgu Jumalale kõrges, Rahu maa peal, ja inimestest heameel.“

„Oh, ma olin peaaegu unustanud seda!“ sosistas ta ja sai tagasi oma lapsepõlve õrna loomuse. „Ligimesarmastus... inimestest Jumalale heameel... Jõle olen mina, kes võib mõelda võimule. Sellest ei tule välja midagi head.“

Ja nii juhtus jõulukellade helina läbi, et vendlusevaim võitis rusikamehe-tööandja südamet, ja 2000 töölist jäid edasi oma kohale kindlad tulevikule, sest jõulusõnum oli muutunud tegelikuks.

Jällegi ma kuulatan jõulukellade helinat väikeses linnas Petlemmas, mis kajavad üle väljände, ja kuulen neis ilusat tooni — Rõõm:

„Hõiska, ja laula, ja rõõmusta, Sest vaata, su Kuningas tuleb!“

Maailma valgus on siin. Pikk öö on möödunud. Inimesel ei ole enam tarvidust kobada pimeduses, kandes oma määrund paturideid. Mäelt mäele ja rannalt rannale kuulub maailm ja taevakellad aulist sõnumit, mis kajab ja leiab vas-

tukaja kuumast troopikakliimast kuni jääsele polaarile. Ta on tulnud „südamet poolest rõhutatud parandama, vangidele vallast põlve kuulutama, ja neile, kes kinniseotud, täit lah-tilaskmist.“ Sellepärast rõõmusta!

Aga, ütled sa, kas on see rõõm püsiv? Kas ta on vastu-pidav kogu aeg? Kas mõni üle-voolav kurvatusemeri ei uputa seda ja kas leina ja kaotuse voog ei kisu seda oma keerisesse?

Ma ei tea pateedilisemat ja enamkõnelevat lugu kui elanud ja murtud abielupaarist, kes tulid jõulunädala algul meie naiste-õõmaja juurde. Neil olid vanad ja räbalad riided seljas, millest võis näha nende püüet hoida end nii puhtad ja auvärsed, kui iganes võimalik, ja niipea kui nad rääkisid, saime aru nende endisest heast haridusest ja kometest.

„Tahaksin meeleldi muretseda oma abikaasale selleks ööks peavarju,“ ütles vana mees. Ja kui kõik oli korraldatud, pani ta oma käed naise ümber ja suudles teda, mille järele ta kattis ruttu oma silmad. „See on esimene öö, mil peame väibima lahus peale kolmekümneaastalst koosel.“ ütles ta, „aga Jumala armastuse hoiab meie südamet kui üks!“

Ta leidis õmale aseme meie vaeste meeste-kodus — kuidas meie soovisime, et meil oleks võimalus muretseda neile väikest toakest, kus nad asutaksid enestele kodu — ja igal õhtul peale seda, samal kellaajal, tulid nad seltsis. Igal õhtul ta maksis oma naise voodi eest ja suudles teda sama õrnalt igal õhtul, kui esimeselgi, ning igal hommikul ta ootas teda juba ukse taga, kuni viimaks jõudis jõuluhommik — kui naine ei vastanud enam kooputusele uksele. Nii ettevaatlikult ja õrnalt, kui iganes võimalik, teatasime sellest mehele. Järgmise päeval läksime surnaiale väikeses rongikäigus — salvatsonistid ja vana murtud mees, kelle armastus oli nii püsiv läbi aastaid, ainuke leina- ja ilma sõbrata kesk rahvahulka — sümbol üksildusest, mis võib saada osaks inimesele kärarikas suurlinnas, ent samal ajal tunnistas rahu, mis hingas ta üle, rõõmust, mida Jumal võib kinkida inimesele ka kesk tumedamat tundi. Mitte talve lumi oli ta peas, surm oli oma jääkülmade kätega rõõvinud temalt, kes olnud tal- le nii armas mitmete aastate

jooksul, kuid rõõm ja lootus Jumala hoolitsemisele elas ta südamet ja kinnitas teda elu viimastel päevadel. Ta ei kurvatanud nii kui need, kes ei oma ühtki lootust. „Jeesus on sündinud,“ kuulutasid kellad, ning see leidis vastukaja vana mehe südamet, teda tõsteti üle kurvatuse määsava lai- nete suremata lootuseitüül Jumala juurde, kes oli tema jõud, — ja nii see võib sündida sinuga, mu vend, mu öde!

Kogu jõulukellade lugu on koondatud ühte sõnasse — PÄASTMINE. Kõik helisevate kellade õrnad hääled ja kaasa- kiskuvad akordid ühinevad suure harmoonias, mis tungib läbi aegade, pimedate hallide, kõlab üle kõikide ööstüdvaste ja ületab kõiki ära kirjeldamata hilguse mäeharje, täites tervet igavikku; nad kuulutavad, et Jeesus on sündinud Päästjaks; et ta on tulnud ot- sima ja õndsaks tegema, mis on ära kadunud; et patu hirm- sand ahelad võivad saada purus- tatud; et patu tumedad laigud saavad kaotatud; et patu valu- tavad mälestused võivad saada asetatud „Jumala rahuga, mis käib üle kõige mõistuse.“

See on jõulukellade sõnum ja tervitus. Iga heli kuulub seda — vaba päästmine — pääst- mine igale, kes kahetseb oma südamet ja võtab vastu ususi!

Kellahelin vendlusest ja armastusest, mis ohverdab kuni surmani teiste eest, kuulub — Jeesus päästab!

Rõõmu kellahelin — Issanda rõõm, rõõm, mida Jeesus on viimases sõõmis ja testamendis kingib oma järelekäijatele, kui ta jättis ülemist saali viimasel ööl ja läks Ketsemane, vastu verehigile ja hingepiinale, toorusele ja sülgamisele, Pilatuse kohturooni ette, ja valudele ning surmale Kõlgatal — rõõ- muhelin — Tema rõõm — rõõ- mu täius — kuulub seda, et Jeesus päästab! Hallelujja nüüd ja igavesti — Jeesus päästab!

Oh, et kõik kajavad mäed ja künkad, kõik sügavahällesed ookeanid, kõik kohisevad mered, kõik mürisevad taeva- lootused, kõik mühisivad metsad, kõik sosistavad tuuled, kõik sumisevad mesilased, kõik laul- vad linnud, kõik öö ja päeva häälitsused, kõik inimeste keeled, kõik inglid ja peaing- lid, kõik keerubid ja seeravid, kõik maailma- ja taevakorvid ühineksid jõulukellade igavese kõlaga:

JESUS PÄASTAB!

Pimedat hiinlase tähtselamine.

Misjonäri juurde, Hiinas, tuli ühel päeval kaugemast küllast keegi vana, pime hiinlane ja ütles, et ta heameelega tahab teada midagi ristiusust. Misjonär ütles, kui ta tõesti tõsiselt soovib seda, siis peab ta õppima pähe 145-ma Taaveti laulu. „Ma ei oska lugeda,“ vastas pime.

Misjonär võttis ta käekõrvale ja viis mehe juurde samas külas ja ütles:

„Siin on üks usklik mees. Ma olen kindel, et ta rõõmuga õpetab sulle salm hõimuga. Kas sa ei tahaks seda teha?“ küsis ta ja pööras end uskliku hiinlase poole.

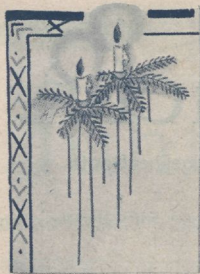
„Rõõmuga,“ vastas see, „kui ta ainult tahab, et õpetaksin teda.“

Mõni kuu hiljem misjonär külastas seda küla, kus mõeldud mehed elasid. Kui ta kohtas pimedat, säras selle nägu rõõmust. Misjonär küsis, kas ta on õppinud 145-dat Taaveti laulu.

„Ja,“ vastas ta, „ja veel rohkem, olen saanud oma nägemise.“

„Mida mõtled sa,“ ütles misjonär, täis imestust. Pime vastas:

„Sel ajal, millal omasin oma silmade valguse, võisin ma ainult näha selle maailma asju. Nüüd näen ma avatud taevast ja iht paika, mis on valmistatud maailmale. Olen alanud nüüd uut ja õnnelikku elu. Olen saanud oma nägemise.“

„Ustav on see sõna ja kõige vastuvõtmise väärt, et Kristus Jeesus maailma tulnud, patuseid õndsaks tegema,“

I. Tim. 1:15.

See fanfaar, mis on terve jõuluevangelium, on teinud miljoneid inimesi õnnelikeks ajas ja igavikus, täiesti lihtsalt, et kuulsid fanfaari ja — ärkasid.

Mina kuulsin seda paljude aastate eest. Kindlalt, mitte kõikumavate toonide, ulatas see minu kõrvu. Eriliselt torkas see piiblisõna mulle silmi ja täna armanast ma rohkem, kui kunagi varem otsekoheleid piiblikohti.

Maailm — on ebakindl, selle töötused on kõikumavad, kui tulelipud tuule käes, selle ilusad kunstiteosed on kui õhulossid, mis varsti kaovad. Inimsüda igatseb maailma töötuste keskel millegi kindla järele — midagi, mis ei huku tormides ja vesi ei uhu minema, ka mitte siis, kui külm surmajõgi tuleb meie üle.

Jõulud on kingituste aeg. Siin saad sa, minu lugeja, „Sõjahüü“ lugeja, kingituse, mis on väärt vastu võtta.

Siin on ustav sõna!

Jõulueelne aeg ei ole vaid töötuste ja ootuste aeg. See on ka teadmatuse ja pettumuste aeg. Teadmatus valdab laste meeli enne jõuluid, samuti kui kartus ja lootus vahelduvalt valitsevad iga inimsüdamel, enne kui jõulud on saabunud.

Pettumused on sageli varjatud maiste jõuluingituste juures neid ümbritsevate paberite alla, kuid see jõulukink mida saadan sinule, on ustav sõna ja küllalt väärtuslik, et võtta seda vastu lapseliku jõulurõõmu ja julgusega ning kiskuda ära mähise, — vana, kulunud, kuiva paberimähise ja võtad vastu „ustava sõna“ kui elava ja muutmata tõe.

Mul on meeles jõuluüht paljude aastate eest. Olin soovunud endale „hirmus palju“, nii kui öeldakse, kuid eriti taskunuga. Kink kingi järele jagati välja. Kiskusin neid lahti kaheisteaasta-vanuse sooja innuga, kogu aeg lootes, et leian oma noa. Vaevalt sain varjata oma pettumust, sellest peale, kui hakkasin kahtlema, et ei saa seda,

Jõulu kink.

Kirjutanud minister
Herman Lagercrantz Rootsis.

mida olin soovinud kõige rohkem. Üks viimastest pakkidest, mis visati mulle, sisaldas selgelt nähtavalt lamedat karpi, milles arvasin äratundvat karpi taskurätikutega, mis minu arvates olid mingisugused „hädavajalikud artiklid“. Ma ei hoolinud üldse sellest, et avada pakki, panin lihtsalt teiste asjade juurde lauale, öeldes mehaaniliselt: „täna väga, hea emal!“

Perekonnaliikmed läksid laiali. Läksin oma tuppa salajase nurisemisega südames. Nuga oleks olnud palju parem, kui kõik teine praht ühtekokku. Ujusin mõeldes imelisele noale, mida ma ei saanud.

Hommikul, korraldades oma jõulukinke, tegin lõpuks lahti taskurätikupaki, ja leidsin karbi täiskõititud paberitega, taskurätikute asemel, ja nende keskel — igatsetud nuga! Punastasin oma käitumisviisi üle celmisel õhtul kalli pakiga.

Nende hulgas, kes loevad neid ridu, on kahtlemata palju neid, kes käituvad Jumala kingitusega samasugusel viisil, paljud, kes mõne silmapilgu eest lugesid neid jumalikke sõnu tekstis just samuti, kui mina võtsin vastu oma jõulukingi. Vaatasid seda vaid väliselt, mõtlesid seda olevat ühe vana, hästituntud lause, vaatasid sellele veel kord, ütlesid võib-olla paremal juhusel mehaaniliselt „tänu, armas Jumal,“ kuid ei purustanud vana mähist, mis sageli varjab tõsist sisu, milline — kui seda vastuvõtetakse — muutub elavaks ja äratav elu.

See on imeline — ja võib olla läbielamine, mida kõik oleme teinud — kuidas sama lause võib jätta meid puudumata sadandeid kordi, kuid ühel ilusal päeval ta nagu saaks elu, muutub suureks, tähelepanemisväärsaks ja terveks. See on usk.

Usk teeb ka maailma tööd elavaks.

Mul oli palju aastaid tagasi läbielamine, mida ma kunagi ei unusta. Juhtus ajal, kui olin ministriks Taanis. Keegi taani-ameeriklane oli surnud Ameerikas, kus ma samal ajal olin ministriks, ja tema kaks poega Rootsis olid tema lähemad sugulased. Neile teatati, et nad saavad päranduse, kuid pidid enne maksma protsessi eest, mis ei olnud sugugi kallid, vaid hädavajaline vormitaitmine. Pärandus sellestuvu oli kaunis suur. Üks vendadest ei uskunud tervet lugu, ei tahtnud maksta

Elu ilusamaid ande ei müüda.

Doktor Aksel Munthe, kirjutab ühes oma raamatust järgmist: „Mida hoiad ennesele, seda sa kaotad, mida annad ära, seda hoiad. Peale seda ei ole sul õigust hoida seda raha enesel, see ei ole sinu raha, raha ei kuulu ühelegi inimesele siin maa peal. Raha kuulub saatnatele, kes istub päevad ja ööd oma kuldkottide taga ja sahkerdab inimhingedega. Vaata ette, et sa liig kaua ei mängi nende mustade kuldrahadega, ta nõelab su kätt, müdü põletab metall su sõrmi, tungib su verre, pimestab su silmi, halvab su mõtteid ja kõvendab südamet. Katsu vabaneeda nii ruttu kui võimalik. Hoi oma omale vasakrahadid, kui tahad, kuid pane kuldrahad hoikusse või viska rentsilisse, seal on neile õige koht. Mis kasu on sest, et koguda raha kuhjadena, kui see siiski võetakse sinult varsti. Surmal on kahekordne võti sinu kassakapile.“

„Jumalad müüvad kõik kohase hinnaga,“ ütles vana luuletaja. Ta oleks võinud lisada juurde, et nad müüvad oma kõige paremad kaubad väga odavalt. Kõik, mis on meile tõsise väärtusega, võib osta vähesel rahaga, see on vaid ilu jääk, mille eest nõutakse kõrget hinda. Elu ilusamaid ande ei müüda, need saame kingitud.“

Paluge lõpmata Jumalat!

advokaadile ja kaotas oma osa. Siis terve pärandus kuulus teisele vennale, kes rõõmsasti ja tänuga lubas maksta protsessi uskudes testamendile, millise ärakirjad olid saatkondades nii Washingtonis kui Kopenhaagenis.

Siin on meil pilt inimese seisukohast testamendile, mida Jumal teinud oma Poja läbi. Nad loevad töötustest, nad lavalavad neist, nad kuulevad tunnistajatest tänapäev; kui testamendil imelised töötused saavad usu läbi elavaks, on ka pärandus nende. Nad võivad siis julgelt laulda vana koori: „Olen kuningana laps“ ja, kõigi kuningate Kuningana laps.

Ma võin näha esimese venna ehmatus, kui ta nägi mida kahtlus rõõvunud temalt. Oh et sul, lugeja, ei ole vaja kahteseda, et sa ei uskunud Jumala töötustele kui veel nimetatakse täna. Täna, sellel jõulul, kui kuuled tema häält, võta vastu sõna, lange põlvili sõjme juurde ja ütle: „Tänu Sulle, minu Issand ja Kuningas!“

Oli küllalt tunnistuseks.

Keegi poiss esis sadamakäi ranna külas, küsides kapteni järele, kes oli teenistuses sadamakäi oleval laeval.

„Ja, ta tuleb sealt,“ ütles üks merimeestest, kes läks mööda ja kuulis poisi küsimust.

Poiss küsis kapteni juurde ja tervitas viisakalt.

„No,“ küsis kapten, „mida sa tahad?“

„Tahan minna merele, kapten.“

„Tahad minna merele, aga kellega?“

„Teiega, härra kapten, kui tahate olla nii lahke ja võtta mind kaasa.“

„Oled sa olnud varem merel?“

„Ei, kapten.“

„Miks sa siis nüüd tahad minna merele?“

„Et võiksin saada oma palga emale. Ta on lesk, ja tahan takistada tema minekut vaestemajja.“

Kaptenile meeldis, kui poiss rääkis oma emast.

„Aga kus on sinu paberid?“

„Paberid? Mul ei ole sarnaseid, härra kapten.“

(Järg T. leheküljel.)

Kellahelin.

Kirjutanud kindral Evangeline Booth.

Olin vaevalt jõudnud tagasi oma reisult kaugel Idas, kui sain juba telegramme „Sõjahüüde“ toimetajalt, kes soovisid jõuluartiklit.

Mu meel on raske, mu ihu on väsinud, ja mu aeg on lühike. Kuid on päästev abi selles, et sekretär, kes tõi mulle telegramme, on hea mees kannatliku meelega ja kiirelt töötava peajuga, ja samal ajal, kui ta näeb nõudeid, heidab ta ka sädeme mu fantaasia pimedasse tühjusse.

Ma jutustasin just oma sekretärile sündmustest mu küllaskäigul ilusasse linna Ühendriiges — Springsfieldi, Mass. kus esimest korda elanikkude ajaloos lehvib valitsusehoone kohal vere-ja-tule-lipp. Vaade oli ilus; lipu sini-kollased-punased voldid lehvivad hommikupäikese säras, nagu kuulutades kogu rahvale, et „õigus ülendab rahvast“.

Jutustasin talle ka Springsfieldi uutest kirikukelladest, mis mängisid tervel pühapäeval Armeo-laule minu küllaskäigu puhul. Ja siin langeski säde. Sekretär ütles: Kas teie ei taha kirjutada jõuluku kellaheinast?⁴

Heaküll — pühapäev Springsfieldis seisab alati esiplaanil oma õnnistusrikka pühapäevaga, kui mõtlen oma koosolekuile mitmes linnas suurel maal. Ilm oli karastav ja selge kui Alpeide kristalliline vesi, ja pilvedeta sügavsinisest, taevast tungis päikesevalgus alla kui kullavihm, pannes ilusaid vahtraid leegitsema helepunases sügisvärvis. Sarnane päev on väga haruldane kogu aasta jooksul. Selges, kristallilises atmosfäris oli hästi näha linna, mille majakatused, valgest kivist, olid üks kõrgem teistest — ja nende vahelt kerivad kirikutornid tegid kooskõla enam kunstitöökäsi kui alandliku igapäevase inimese vaeva- ja töötulemus.

Kunagi ma ei või unustada komplimenti, mida anti meie organisatsioonile, kui kogu pühapäeval kirikukellade helinast kostusid ainult Päästearmee hästikõlavad viisid.

Hommikuväikeses kandis kellahelin sõnumit piiramatust armastusest. Läbi keskpäeva kiirgavat ilu, veereva päikese kaunidust ja kuni tähed särasid tumedal taevavõlvil ja linn oli uuesti vaikne, saatsid hõbedased kellad surematu teadet maailma Lunastajast.

Kuuldes helisid, kummardusid naised aknal lahke naeratusiga; mehed peatusid tänaval, et kuulutada hästituntud salmi viise, mida nad õppinud ema põlvedel. Hingamispäeva vaikus oli aetanud igapäevast

Ent milliseid kellasid meie võiksimel küll võrrelda nendega, mis kõlasid kord Petlemma üle? Ei ükski kell terve maailmas ei anna sarnast sõnumit kui jõulukella. Maailma keeris ja veerevad rattad peatuvad, maailma Paabel, täis kisa ja lärmi, muutub vaikseks nende ilusate helide sunnil. Tööline tõstab oma väsinud pea, puusepp viskab oma haamri, mees terasesulatusse ahju juures heidab kõrvale oma raskest tangid, rahvas veskis ja vabrikus võtavad puhkest, ja

musest, ja nad hüüavad: **Jeesus on sündinud — Immanuel — Jumal meiega!**

Jeesus on sündinud! Orkestri harmooniad kümmetuhat korda kümnetuhatu juubelihelidest kiidavad kuningate Kuningat igal maal ja igal ajal.

Sellest päevast peale, kui Ta sündis ja pandi Petlemma sõime, ei ole väikind lauluhelid kogu laiale maailmale. Teisi laule on lauldud ja nad on võlunud inimesi vaid lühike päev, ent see laul ületab kõiki ajapiire. Revolutsiooni keeris, mailmariikide kokkupõrkamine tsivilisatsiooniga, sügavad helid maa kroonilistest ja rasketest hädaldamistest ja murest, inimeste mõtetud kõnelemised ja vihased hääled kõigest põlgusest ei suuda sumbutada seda. Ilma uhkuse ja lõbu tühjad laulud on tekkinud, et kaduda jällegi tühjusse, kust nad tulid, ning neid unustatakse: ent see laul muutub alaliselt kaunimaks, muutub selgemaks ja armsamaks kui kunagi varem, sest — **Jeesus on sündinud!**

Aja täitumisel, aegade sügavaimal keskööl, maailma isekuse tumedamal tunnil, mil kahtlused võtsid üleüht, tuli Jeesus. Karjased Juuda mägedel ja legendikel vastutasid oma eluga oma lammaste eest, kuid rahva juhid, lõikasid ja rõõvisid ning vaevasid ja surmasid Jumala karja. Rooma patriitslane — ema andis lubustuhimuse oma vastündinud lapse kiskjatele loomadele, puhas neitsilikkus ohverdati Molokile lõbude- ja ebajumalateinistuses; võidetud rahvas saadeti lõppematule ja tasuta kohustusile. Maailm keerles häbikoorma all, lootusetas olukorras, sidamatus tooruses. Ent **Jeesus sündis!** Sild ehitati kristiku üle, mis lahutas vaesed rikkaid, õppimatuid haritud, uhkeid alandlikke. Tolmustel õgedel ajaloolises laudas põlvitasid karjased, lehtas lambaistu, ja segasid oma imetlemist tarkade meeste kummardamisega, kes töid rik-

(Lõpp 2. lehek.)

askeldust ja müra, ja seal — kus nädalapäevil on kuulda ainult müminat suurest tänavaliiklemisest, kõlasid kellad oma südamesse-tungiva sõnumiga.

Pealelõunajärgse õhtu mängiti mõned mu oma viisidest. See oli mulle nii imeline, ja kutsus esile pisaraid silmist, kui taevataotsest läbi kõlasid igale tänavale ja ka iga varjulise-masse paika suures linnas vastukajavad helinad laulut:

„Vaat, Jeesu haavad lahti Sinu eest, oh patune.

Vaat, Jeesu haavad lahti, Sinna põgene!“

väsinud emad jätvad oma muretsemist. Kõikide pilgud pöörduvad idasse. Nii usklikule kui uskmatale, inimesele, kes paneb oma lootust alalisele sündmusele kui ka maailma väsinule, kellele see on vaid luule ja lapsepõlve ilus muinasjutt, toob jõulukella helin utu elu.

Mispärast on see nii? Milline maagiline jõud peitub nendest surematuis helides, mis ületavad kõiki kuulsaid ja kiidetud harmooniaid ja sümfooniaid siin maailmas? Ja, see on jutustus, mida nad sisaldavad, teade väikesest linnast Petlemmast, aegade suurimast sünd-

Juhtiv täht.

Kirjutanud komandörleitn. Henry Bower.

„Ja vaata, täht mille nad olid näinud hommikumaal, käis nende ees, kuni ta tuli ja seisatas seal kohal, kus oli lapsuke.“ Matt. 2:9.

TÄHED! Millise tähtsa rolli nad on mänginud alati nii üksikute inimeste kui rahvaste elus, eriti aga vanal ajal. Varasest lapsepõlvest, kui arusaamine ärkas üheskoos tähelepanu pöördumisega ümbritsevatele asjadele, kõitis särava ja vilkuv täheke silma tähelepanu, väike peaaegu imestas, mida tähendavad küll sarnased valgused, ja kuidas nad ripuvad taeva küljes, või jällegi — kas nad olid aknad õnnelikust maast, kus Jeesus, kõikide väikeste laste sõber, elab ja kuhu ta tervitab kord ka neid!

Vähe hiljem enda elus, panti juba suurem tähtsus tähele, mille all ollakse sündinud, uskudes kindlasti, et nende elusaatus mõjutatakse mõnel muustilisel viisil just sellest tähest. Ajalugu räägib meile, kuidas vanal ajal rahvas uuris tähti, kuni saavutasid mingisuguse täheadeuse, mille järele tegutsesid siis poliitika ja teistes tähtsates ajades — nad toimisid ühenduses n. n. tähtede sõnumiga. — Ja! Inimese efektiivsusel on olnud palju tegemist sellega, ja meie teame, et veel meie päevilgi on inimesi, kellel on sama arvamine.

Võtmata arvesse eelpool nimetatud, meie kõik teame, et suur Täht, mis ilmus eimestel jõuludel, nii mitme aasta eest, sisaldas eksimatut tähtsust tarkadele tähetundjatele Hommikumaal, ja tähe kuse oli nii jõuline, et kauge maa, mitmesugused takistused, samuti teiste inimeste arusaamatus ja ükskõiksus, ei suutnud pida neid tagasi otsimast, kuni nad lõpuks leidsid Teda, kellele valgus näitas! Neile see oli jumalik ilmutaja vastsinidnud Kuningast, ja kui nad jälgisid seda lapselikus usus, täht ei juhatanud neid kuningalossi, vaid lauta, kus lamab väike laps, ümbritsetud vaesusest, olid nad siiski nii veendunud,

et nad olid õiges kohas, et nad „said väga rõõmsaks“ ning kummardasid Lapsukest, andes Talle kaasatoodud kingitusi. Ja, Jumala tähed juhatavad alati õieti, ja toovad inimest alati õigele sihile.

Agas see ole just Jumala sarnane, et ta tarvitab alati vahendeid, mille kaudu meie võime leida teed? Kõigis suurtes ja tähtsates asjades. Ta ei jätta inimest üksinda kobama pimeduses ja teadmatuses. On õigus, et meie peame töötama ühiselt, kuid inimese tegevus on alati printsip, mille järele Jumal sageli töötab, ehk küll ka siis Tema juhatab ja näitab teed. Eks elu suur õpetus ole see, et võime saavutada midagi kõrgemat, õilsamat, puhtamat ja püsivamat, kui ainult nähtavad asjad, kui vaid hing, jumalik osa igas inimeses, on õiglane oma tõsisele varjulepandud endale, kaudselt sisemist hääli ja jälgides võimaliku arusaamist, mis on pandud igatihele.

Jõulud tulevad kui meeldetuletajad, et Jumal oma armastuses kõikide vastu, on korraldanud, et tähed paistavad ja juhatavad teid sinna, kus võime leida Tema suurt kingitust inimkonnale, Ükskõik, milline osa meile on antud, või millised on meie olud, nad ei juhi ühtki eksiteele, kui me oleme vaid kindlad, et need on saadetud Jumalast. Mõtelgem silmapilguks lapsepõlve süütuse tähele. Kui selgesti ta paistis ema põlvedel, kui ei olnud raske jälgida seda, ilusa eeskujuga, mis oli alati meie sisimades ees inimese elus, kes hoolitses meie eest ja valvas meie üle, nagu võib teha ainult ema. Kuid häda — ajajooksul mitmele muutus ta sära uduks, ja mõnel juhusel kao-

tati teda täiesti silmist. Kas ilus pühadeaeg, eriti armastatud noortest, ei võiks muutuda ajaks, mil leiata uuesti tolle tähe?

Tuletage vaid meelde **nooruse usu tähte**. Kui kerge oli tookord uskuda, ja ei olnud sugugi raske jälgida tähistatud teed. Usuga isiklikule, armastavale Isikule, kelle käed on kõikide asjade üle, elu oma oma sündmustega näis olevat väärt elamiseks ja näis ka kindlustavat, et tulevikuski läheb kõik hästi. — Kuid nii paljudele on helkiv täht kaotanud oma sära osaliselt, olles mõjutatud moodsatest vaadetest või neist, kellel on õnnestunud panna sind usku, ja et su usk oli vaid illusioon! Jõuluaeg, rõõmsa kokkusaamise ja valguseaeg, on parim aeg tagasivõitmiseks oma nooruse lihtsa usu.

Ent isegi juhustel, kus kaotatud usk nägematusse, paistab **südametunnistuse** täht kesk pimedat ööd. Too sisemine hääli on kuulda siis, kui mitmed teised hääled on vaikunud. Ta valgus näitab ülespoole, ja juhib neid, kes tahavad jälgida ta helgite, asjade juurde, mis toovad kaasa õnne.

On vähe vähe sarnaseid, kes ei ole ühel või teisel korral näinud tähte **õilsast ja puhtast eeskujust**, mis soojendanud nende hinge, vaimustanud nende meeli igatsusega aimata nende eeskujut. Keegi armas sõber, kristlik seltsiline, keegi evangeeliumi kuulutaja või keegi teine on paistnud kui hele täht taeva laotusel, luues sisemist sundi otsida seda, mida veel ei ole leitud. Ole kuulelik tähe kutsele, sest ta ei pefa.

Paljude teiste hulgas on ruumi mainida veel vaid üht, mida Jumal oma igaveses armastuses annud kui kindlat teejuhti kõigile, kes võtavad vaevaks vaadata sellele. Mõlen nüüd **jumalikule ilmutusele**, mis paistab alaliselt suureneva säraga piiba Piibli läbi, mis on Jumala sõna inimkonnale. Ta ei ole mitte ainult „jalgade lambiks ja valguseks eluteel“ arvatama hulga inimestele igal maal ja läbi aastasadanend, vaid ta on ka juhtiv täht veel tänapäev igale ühele, kes igatseb leida teed kõige asjade keskusele.

„Otsige kirjal läbi, sest nemad tunnustavad minust,“ ütles Tema, kelle sündimist inimese sarnadusse meie varsti pühitseme. Saa juhataatud tema õpetusest, täida tema nõudeid; saa „elavaks kirjaks“, mida loevad kõik inimesed, ja järgi sügavas alanduses ning kindlas usus Jumala pooli saadetud tähte, mis võib-olla kaotatud silmist mõneks ajaks, ilmub uuesti, ja nii nagu oli tarkade meestega hommikumaalt, juhatab sind ja „seisatab seal kohal, kus on lapsuke.“

Siis saad öieti aru jõulust, võid kogeda seda oma südames ja rõõmustada selle üle.

Ära alga
uut aastat
oma vana
südamega.

Vanaema unenägu.

Talveõhtul, kui külm paugub aiateibas ja tähed säravad taevatelgil, istub hallipealine vanake vajanud sügavatesse mõtetesse. Tema ees laul on valge, kirjutamata kirjapöogen. Kuid ta ei kirjuta. Ta laseb mõtete lennata, mälestusi rääkida. Palju mälestusi on tal möödunud aastast, ilusaid mälestusi, mis kutsuvad esile naeratuse, ja kurvad mälestused, mis veelgi teevad valu. Omaksed ja armsad on kistud ära üks teise järele. Nad on nüüd kodus. Palve: „Issand, millal olen üks sinu riigile? Kaheksakümmend pikka aastat oled sa käinud minuga, kandnud mu koormaid, trööstinud ja aidanud. Tänu su lõpmata armastusele,“ tõuseb vanakese südamesse.

Ta vaatab paberile. Tuleb meelde jõulukiri. Üks tütreütär on veel elus. Mitme aasta jooksul on ta võinud oma armastust väljavaldata lastelastele. Mõtted lähevad tagasi minevikku. Kunagi ta võis õpetada väikeid lastekäsi kokku panema palveks: „Loo mulle, Ju-

Kahed jõulud misjoniväljal.

Kirjutanud brigadör Maria Simonen.

Jõulud lähenevad tormikiirusel. Ühenduses maa kõmbea mõtlesime minna lauldes viima jõulusõnumeid, niihästi kristlastele kui paganate ja muhameedlaste kodudesse seal paigas. Laulukoor, koostatud pühapäevakoolilastest ja mõnest päästesõdurist, kogunes hoolega harjutustele, kui siis jõuluõhtu lõpuks saabus ja lauljate hulk, kõik pühaderiituses, tulnud korpusesse. Oli kõigepealt ühine jõulupidu, mis pidi tooma igale kooriliikmele õige jõulukooskõla ja valmistama meid ülesandele, et laulda rõõmu- ja rahuõnumeid inimeste südamesse.

Künnlad süüdatakse väikesel, kunstiliselt valmistatud, jõulupul. Jõululaul lauldakse ja evangeeliumi jutustus, inglise jõulusõnumist Petlemma karjastele, loetakse. Siis kõik ühinevad südamlikus palves, kiites Jumalat Tema arvamata annetuse eest. Sügav tünnutune täidab meie südameid, teades, et kõik rahvad võivad saada osa sellest andest. Väike

pusesse, oleme jõundnud külastada ümmargusel nelikümmend maja. Vaesed ja rikkad on kuulnud laule Jumala süürest annist inimestele. Mõned kuulsid laule Jeesusest esimene kord. Peale jõulutulevad mõned uued sõbrad meie koosolekutele ja ehkki oleme väga väsinud, ületab rõõm, et oleme saanud õnnistada teisi, kõik vaeva, mida oleme näinud.

*

On jällegi jõulud. Olen saanud käsutuse uuele kohale. Diviisi mitmesugustest päästearmee korpustest tehti ettevalmistusi sõdade pühitsemiseks, kuid kõik läheb teisiti, kui on mõeldud. Raske malaariapalavik puhkeb lahti küladest. Ka meie sõdurid ja ohvitserid haigestuvad ja on takistatud osavõtma harilikult jõuluringkäigust. Selleasemel peavad need, kes on veel jälul, jagama haignetele rohtu ja toitu. Lugematult tuleb sõnumikandjaid, kes soovivad, et ohvitserid tulevad külastama haigeid ja paluma surijatega. Jõuluõh-

(Alguis 1. veerul.)

võtab sageli mõju endale. Võibolla minu kiri ei meeldi sulle. Ma ei või muud midagi teha kui vaid hoiatada. Ei teeks ma seda, siis sina — kui meie ükskord seisame Jumala kohtujärges — kaebad mu peale, et ma ei ole hoiatanud sind. Palju kibedaid karikaid on ulatunud mulle elus. Siiaamaani oled sina olnud minu ainuke rõõm. Annaks Jumal, et sa kunagi ei saaks valulapseks. Ärgates täna hommikul tundsin ma, nagu Jumal oleks juba vastanud minu palvetele. Mul oli imeline unenägu. Teenisin kellegi kõrge isanda juures. Ta korraldas suure peo ja saatis mind ühes teiste teenijatega kutsuma küllalisi. Tagasi tulles mõtlesin, kas ka sina oled kutsutud, sain jaatava vastuse. Peatusin uksele, et silmitseda saabuivad küllalisi ja nägin sind tulevat täiesti üksinda. Sul olid jalas punutud kingad, kuid võtsid need enne jalast, kui astusid peosaali. Ärgates tundsin end trööstitud. Keegi ei saa kiskuda minult usku, et tund tuleb, kui võtad eneselt maailma kingad ja tuled Jumala juurde. Jumal õnnistagu sind, armas laps, ja andku sulle head ja õnnistatud jõulud.

Sinu vanema.“

mal, puhas süda!“ Ta võis veel kuulda selget lapsehääli järele ütlemas palvesõnu. Siis oli lapsesüda veel nii puhas, kui see täiskirjutamata kirjapaber. Kuid maailmalõbub on nüüd vangistanud meelt. Kas ta veel kunagi peaks mõtlema lapseõlve Jumalale. Süda on täis vaeva ja pisar poeb esile, kuid järgmisel silmapilgul naeratab suu. Ta mõtleb imelikult unenäole. Täiesti kindlasti tahtis Jumal unenäo läbi kinnitada ta kõikuvat usku. Ei, ta ei taha kahelda. Jumal ei lase tema palvetelast hukkuda maailmas.

Ta võtab sule ja alustab kirja kirjutamisega: „Armas laps! Tunnen, kuidas jõud kaob päev päevalt. Ootan kodukutset, seda tundi, kui saan lahutatud muldest hoonest. Kuidas on sinuga? Kurb, et sa ei ole lahutanud end maailmast! Peatu ja mõtle järele! Armuaeg on väga lühike. Jõulud lähenevad. Kas sa ei tahaks avada oma südant armsale Päästjale? Siis vast võid kogeda tõsist jõulurõõmu, ja Issanda ümbriseid sind. Olen kaua palunud su eest, et sa ei upuks patulõbustuses. Seal suurlinnas on nii väga palju halba, kõige hea hulgas, ja halb (Järg 4. veerul.)

pidulik tund lõpeb teejoomisega. Laulukoor asub teele, teejuhtidekes võõrsel teekonnal on kirjude jõululaternate ja kuu valgus, mis paistab üle väljades.

Olime oodatud esimesse majja, kuhu astume. Alates oma lauluga, koguneb maja rahvas meie ümber; lauldes tuntud jõululaule ühinevad lapsed lauluga. Õeldes: „Subna nattalak veevaa“ (Häid pühi!) jätame jumalaga ja astume järgmissesse majja. Siin majajasa on pime, kuid süda on valgustatud Jumala Vaimust, sellepärast särab ka nägu. Rõõmuga annab ta oma annetuse töö heaks, Jumala riigi tööks. Sellel viisil jätkame edasi uksest ukseni, tuleme väikestesse majadesse, kuid astume ka sisse hiilgavaist väravaist. Jõudes ühe sarnase juurde, on tuli seal juba kustutatud. Seespool väravaid neil ei ole jõuluid. Alustame laulu palmide varjus: „Püha õe, õnnistat õe!“ Tuli süüdatakse majas. Ka siin tullakse meid tänama laulu eest. Ka siin saame annetuse enda töö heaks.

Kui meie lõpuks hommikul, kella viie ajal, pöördume kor-

tul tuli keegi poiss diviisi staapi ja küsis: „Kas major tuleks ja mataks isa?“ Loomulikult täitsin ka nõude. Ka üks väike laps naabrusest maetakse sama hauda. Paljud lapsed ja ka vanemad inimesed said minna sellel jõulul laulma tihiselt taevainglitega Päästja kiituseks, ja järelejäänud said elava eesküja rahust, mida Jeesus annab ka surmatunnil. Väga vähesed meie armast rahvast said võimaluse kogunemiseks meie saalidesse kuulama jõuluevangeeliumit, kuid Issand Jeesus ise külastas neid nende savionides, trööstides: „Ära kard, see olen mina.“

(Järg 4. veerul.)

Kolm aastat on möödunud. Kahe aasta eest oli vanema saanud kutse koju, mille järele ta nii väga igatses. Kuid tema palvetelaps kõnnib veelgi maailmateedel. Jumala kutset on ta kuulnud ja nii sageli. Natuke on ta vahest avanud südame, kuid siis on jällegi teised havid haaranud teda. Tal ei olnud aega peatuda ja kuulda Jumala häält. Ühel pärastlõunal ta istub päästearmee koosolekul. Seeriakoosolekuid „Kaks

päeva Jumalaga“ on peetud ja ta on olnud kaasas. Keegi loeb piiblit. Ta kuulatab hästi. Küllis ta nüüd õieti! Sügav hääli jatkab: „Loo mulle Jumal üks puhas süda!“ Hulk küsimusi tungivad temale. Seisab lastepalve tõesti piiblis? Üks mälestus teise järele kerkivad esile hinges: lapseõli, vanema, kõik tõotused, mis antud, kuid hiljem purustatud. Süda taob rinnus. Võlglasena istub ta seal. Vähehaaval selgub temale, et ta just nüüd peab andma enast Jumalale. Keegi ei sunni teda selleks. Tõuseb ise üles ja läheb, et paluda Jumalalt uut südant. Ta uuesti tahab õppida lastepõlve palvet.

Jumal aitas ja halastas. Süda täitus imelise rahuga. Vanaema unenägu oli täitunud. Lapselaps on õnnelik salvatsionist, kes käib armastatud vanema jälgedes. Kui tähed säravad talveõlil ja ta vaatleb neid, näib see peaaegu nii, nagu vanema selged silmad vaatavad temale, õnnistades ta eluteed.

Oled sa päästetud?

Taevas ja maa.

Maailm on möödud vari
—taevas jääduv tõelikku.
Maailm on ränduri tee-
kond — taevas on kodu.

Maailm on kõrbe — taev-
vas on paradüüs.

Maailm on täis võõraid —
taevas on kõik sõbrad.

Maailma sõprus on sageli
truuuset ja ta vaenulikkus
tõsine — taevas on igavene
sõprus ja kõik vaenulikkus
on seal välja aetud.

Maailm on ujutatud üle
tormide ja tuultest — taev-
vas valitseb igavene vaikus.

Maailm on täidetud küsiva-
tustega ja läbikatumistega
—taevas on armastus, puh-
kus ja rahu.

Maailm on täis vaheldusi;
suvesoojus peab põgenema
talvekülmu eest — taevas
ei muutu valgus kunagi pi-
meduseks.

Maailm on täis pattu —
taevas täis pühadusi.

Maailm kaebab kannatus-
te, haiguste ja hädade all —
taevas rõõmustatakse tervise
ja õndsuse juures.

Maailm on eluaseks pa-
tule, häbile ja murele —
taevas on eluaseks heale,
aule ja Jumalale enesele.

Milline õnnistatud vas-
tand ei ole taevas võrreldes
maailmaga.

(Algus 3. leheküljelt.)

„Ei ole! Tõesti, siis ma küll
ei või sind kaasa võtta.“

„Tehke seda siiski, kapten!
Tahan olla väga hea poiss, seda
saate teie näha.“

„Ma ei või seda. See on reeg-
lite vastu. Meie ei võta kedagi
kaasa, kellel ei ole ihte ega
teist tunnistust. Aga katsu oma-
le muretseda midagi sarnast.“

Poiss, kellel oli pikk tee koju
ja kahtles, kas ta võib saada
mingit tunnistust, pööras end
raske südamega ümber, et min-
na ära, kui kapteni pilk langes
väikesele pakile, mis tal oli
kaasas.

„Mis sul seal on, minu poiss?“

„Minu riided, härra kapten.“

„Sinu riided, aga mis sul seal
on?“

„Minu raamat.“

„Milline raamat?“

„Minu piibel.“

„Või nii,“ ütles kapten. „Meie
küll ei tarvita sarnast raama-
tut laeval, kuid näita mulle
seda.“

Ta võttis piibli oma kätte,
avas ja vaatas, mis oli kirjuta-
tud esimesele lehele, et piibel
oli annetus pühapäevakoolist,
tasuks hea ülalpidamise eest.

„Minu poiss, see on küll hea
tunnistus! Sa võid tulla kaasa
minuga.“

Komandör sõjajalul Eestis.

Laupäeval, 23. okt. õhtul oli suur hulk sõpru ja seltsilisi tulnud esimese korpuse ruumidesse tervitama komandöre. Pasunakoor mängis marssi, kui komandör tuli sisse. Pärast laulu ja palvet tervitas töö eest vastutav ohvitser Eestis, adjutant B. Thyren, komandöre teretulemast Eestisse, väljendas rõõmu selle üle, et ehk küll ülekoormatud tööga Soomes, komandörid tulid nii pea külastama meid. Need ei olnud ainult adjutandi sõnad, vaid sellega ühinesid ka sõbrad ja seltsilised. Kui korpuse naiskoor oli laulnud, ütles komandör, et ta tunneb end täiesti kodus. Nimetas, kuidas ta varem töötanud maades, kus Päästearmee töö on noor ja väike, soovis, et Armeed töö Eestis võiks kasvada tugevaks ja elujõuliseks. Kui ta oli laulnud ühe koori eesti keeles, olid kõik vaimustatud. Seersant Rattik tervitas seltsiliste nimel. Proua komandör nimetas oma kõnes, et nad on Jumala sõnumikandjad, tundis, et oleme üks Kristuses, kes ühendab kõiki rahvaid. Duettlaul, pärast seda kapten Lukander'i tunnistus, millele järgnes komandöri kõne, kes rääkis hinge janust, mida vaid Jeesus võib vaigistada.

Pühapäevane pühitsuskoosolek peeti Tallinna II korpuses, mis oli täidetud sõprade ja seltsilistega. Kapten Eimann tervitas komandöri ja leitnant Tennen laulis soololaulu. Komandöri sõnum oli õnnistatud ja järelkoosolekul ruttasid paljud kahtuspingsile.

Sõduritekoosolek, mis peeti pärastlõunal, oli hästi külastatud. Jumal õnnistas ja paljud tulid jõuallikale, et saada uut jõudu.

Õhtune koosolek oli Tallinna I. Saal oli täidetud rahvaga. Ettekannet hulgas oli duettlaul ja keelpillilaule. Komandöri kõne järele oli võitlus nii paljude hinges — Kristuse poolt või vastu.

Esmaspäeva pärastlõunal sõitsid komandörid Tartu, kus kapten Blees tervitas neid lahke naeratusega. Saal oli täispakitud, ka esik, järg oli isegi tänaval. Korpuse segakoor laulis. Komandör oli rõõmus, et võis olla vanas hästitutud ülikoolilinnas. Kapten Lukander ja keegi seltsiline said võimaluse tunnistamiseks. Komandöri kõne järele tõusid kaks meest üles ja tulid, vaatamata oma kaastlaste naerule ja pikele, kahtuspingsile, kellele järgnesid veel seitse.

Rakveres oli suur, külaskäigu puhuks üiritud, saal täidetud ja korpuse juhid algasid koosolekuga ja tervitasid komandöre. Pärast proua Muul'i soololaulu rääkis proua komandör midagi Päästearmeest. Komandör rääkis suurest jõust, mis leidub Jumala evangeeliumis. Väike sõdurite hulgate oli vaimustatud, paljud sõbrad õnnistatud, kes koosoleku lõpul tänasid komandöre aulise koosoleku eest. Järgmisel päeval oli koosolek Tallinna I. Neljapäeval juhatas komandör kaks õnnistatud ohvitseridekoosolekut. Õhtul peeti Tallinna II ohvitseride demonstrotsiooni. Saal oli rahvast tulvil ja adjutant Thyren soovis, et seinad oleksid kummist. Komandör väljendas oma rõõmu võimaluse üle, et võis külastada Eestit ja tänas lahkuse eest, mis saanud talle osaks. Suur oli rahva vaimustus, kui leitnandid Tennen ja Padar ülandati kapteniteks. Kaptenid Blees, Muul ja Nurmela tunnistasid Jumala väest ja abist mitmesugustel kohtadel tööpõllul. Veel üks kord, ja nüüd viimast korda, kõlas komandöri sõnum pääsmisest Jeesuses Kristuses. Oli viimane laul laulud ja lõpupalve palutud, et tahtnud inimesed minna koju. Lauldi veel mõned koorid ja siis viimaks lahkus rahvas. Komandöri külaskäik oli kõigile suureks õnnistuseks.

Kaptenite

Ida Matveuse ja Karl Nurmela
laulatus

30. detsembril 1937. a. kell 7.30 õht.

N.M.H.Ü. saalis.

Teateid lahingust.

Rakvere korpus.

Möödunud kuul kogunesime kapten Padari tervituskoosolekule. Kapteni oli tulnud tervitama saalisõpra ja seltsilisi. Meie soovime, et Jumala õnnistused hingaksid teema töö üle meie korpuses.

Huviküllane laste demonstrotsioon oli 25. novembril ja korpuse aastapäev 26. novembril. Aastapäeva koosolekut juhatas adjutant Thyren Tallinnast.

Kapten Padar, minu abikaasa ja mina soovime kõigile seltsilistele ja sõpradele õnnis-
tusrikkaid jõulupühi!

V. Muul.

„Sõjahüü“ aunimestik

nr. 100 — november 1937.

Ohvitserid:

Kapt. K. Nurmela 105, leitn. A. Höbelaid 90, kapt. J. Padar 85, kapt. V. Muul 65, kapt. M. Blees 35, kapt. H. Eimann 35, kapt. A. Tennen 35, kapt. S. Muusekant 30, kapt. J. Matveus 30.

Allohvitserid ja sõdurid:

Seers. J. Kanter 70, seers. F. Leemann 60, envoi L. Bakul 40, sõdur H. Ülevain 35, seers. A. Kreos 30, seers. L. Rattik 30, sõdur I. Tennen 26, sõdur M. Rosenberg 25, laps-sõdur I. Sihver 25, sõdur V. Puusepp 25, nekr. Th. Lappard 25.

Mööga
ja kilbi
brigaad.

Ap. teg.

1. K. 20: 1—16	19. P. 26: 24—32
2. N. 20: 17—31	20. E. 27: 1—13
3. R. 20: 32—38	21. T. 27: 14—26
4. L. 21: 1—14	22. K. 27: 27—36
	23. N. 27: 37—44

Luuka.

5. P. 21: 15—30	24. R. 1: 26—35
6. E. 21: 31—40	25. L. 2: 1—12
7. T. 22: 1—10	26. P. 2: 13—20
8. K. 22: 11—21	
9. N. 22: 22—30	
10. R. 23: 1—10	
11. L. 23: 11—22	

Ap. teg.

12. P. 23: 23—35	27. E. 28: 1—15
13. E. 24: 1—16	28. T. 28: 16—31
14. T. 24: 17—27	
15. K. 25: 1—12	
16. N. 25: 13—27	29. K. 44: 1—9
17. R. 26: 1—11	30. N. 45: 1—17
18. L. 26: 12—23	31. R. 49: 1—15

Taaveti I.

Palveained.

5. det. Töö laste keskel igal pool.
12. det. Briti riik asumaade.
19. det. Rahvusvaheline rahu.
26. det. Kõik, kes on mures,

Kõlaga rõõmulaulud!

1.

1. Küll suuri asju ma piibli sees näen, Mis peale sagedast mõtlema jäin. Imede imest küll suurem on see, Et Jeesus õrnasti armastab mind.

Koor: Küll suur mu rõõm, ta armastab mind, Armastab mind, armastab mind. Küll suur mu rõõm, ta armastab mind, Armastab mind, jäh, mind.

2. Jeesus mind armastab, armastab tõest, Armastus taevast ta maailma tõi. Armastusunnil ta suri mu eest. Jah ma tean: Jeesus tõest armastab mind.

3. Kui keegi küsiks mult, kuidas ma tean, Kiitus Ta nimel ma ütelda võin: „Jumala Vaim minu südame sees“ Tunnistab ikka: Ta armastab mind!

4. Kui on vaid üks laul, mis laulda ma võin, Kui Tema ilu sees Kuningat näen, Kõlaga igavest siis minu laul; „Imede, ime, ta armastab mind!“

5. See kindas teadmises rahul mu hing Uskudes Jeesus! Ta õnnistab mind. Hirmudes põgeneb saatana mu eest, Kui talle ütlen, et Jeesus mu vend.

2.

1. Hõiska nüüd, mu õnnis süda, süda. Anna imet olen näind, :; Nüüd on mõddas vaev ja häda, Jeesus on mind õndsaks teind, :;.

2. Ta mu patuvõlad maksnud Oma kallil vereg, :;: Püha Vaimuga mind täitnud, ülevoolav lõpmata, :;.

3. Patt, maailm, sind maha jätan, Ei sind enam orja ma, :;: Jeesus päästas, päästas kõigest Jäädav sõber ükski Ta, :;.

4. Nüüd mul taevast vastu kostab õnnis võidulaulu hääl. :;: Rõõmuga mu süda vastab: „Aamen, kiitus Jumalal!“

3.

1. Imelik armastus tõest! Kõlaga inglilaul. Imelik armastus tõest, maa peal ja üleval. Jeesus on maailma tulnud, Päästmise armu meli toonud, Jumal meid nii armastanud, — Imelik armastus tõest!

Koor: Imelik, imelik, imelik, Imelik armastus tõest!

2. Imelik armastus tõest! Kuule, oh eksind hing, Imelik armastus tõest, karjane otsib sind. Kolgata ristile tule, Eluvee allika juurde, Seal lõpeb häda ja mure. Imelik armastus tõest!

3. Imelik armastus tõest! Igavest üleval, Imelik armastus tõest, Jeesuse rinna na'al Hingates unustan risti, Mis siin mind rõhnuud thü, õnnis ja prii igavesti. Imelik armastus tõest!

4.

1. Töötused ilial ei peta, Igavest seisvad nad, Verega kinnitas Jeesus Kõik, mis Ta lubanud.

Koor: Põlegu maa ja taevast, Kadugu kõik maailmas. Näed, kui jäed usus kindlaks, Töötused seisvad veel.

2. Tee, nii kui Abraam teinud, Taeva pool' vaita sa. Lugesdes tähti sa märkad, Kasvab usk, lootus ka.

3. Usu, kui pimedus piirab, Päike ei kustund veel. Päästmise hommik nii selge Koidab ju pea see teel.

4. Usu, kui taga sind kiusab Maailm nii kurjasti, Jumala Poeg käib su seltsis Tulises ahjuski.

5. Usu, kui lahkuvad sõbrad, Usu, et truustit Jeesus, su sõber, sind saadab Maailma otsani.

6. Usu mis ilial sul juhtub, Pea oled kodumaal, Kõik, mis siin usku sid, loitsid, Igavest näed sa seal.

5.

1. Kolgata allik puhustab patust, Mis sul on kõitnud südant ja meelt; Jeesus küll ükski võib sind veel päästa, — Allikal' rutta, päästetud saa!

Koor: :;: Auline allik, auline allik Puhastab, hoiab pattudest mind, :;:.

2. Määritud hinge salajad patud, Kahtlus, mis rõövind usu ja väe, Kolgata allikasse kõik heida! Jeesus sull' rahu hingesse toob.

3. Auliselt hoitud, vabastud patust, Et see ei kõida enam mu meelt, Mis mul veel kallis, ära kõik heida, — Au, halletuaja, hingel on hea!

6.

1. See pühalik mängu ja laulude helin Mis kõlab seal aujärje ees, Mind nii sügavalt liigutab, kui selles kuulen, Et süda saab rõõmsaks kesk kerbtuse sees.

Koor: Oh ilus ja auline taevalik laul, Sa tõstad mu südant, oh oleks ma seal.

2. See laul on nii vali, kui veehulga kohin Ja täidab kõik taevast ja maad, seal ma õndsate hulga laulda ka tohin, Sest igavest küllalt mu hingele saab.

3. Kui tahad ka laulda seal pühade kooris, Kus kõlab auringite mäng, Tule, pese end esmal siin Jeesuse veres, Et valgeks, kui lumi võiks saada su hing.

7.

1. Oh ruttu aukuninga eele, Las heliseb kiituselaul. Nüüd oksa sa pistuta ta teele Ning valmista pruutlikut end.

Rõõmusta, rõõmusta, Rõõmusta, oma Jumala sees! Rõõmusta, rõõmusta, Eluvürsti nüüd kiitku su keel!

2. Ta tuleb aukõrgusist taevast Ja lahku kristalltrooni pealt, Et vabasta meid kõigest vaevast, Ta panakse õigade! seal.

3. Ta kurvastatud südameil tuleb, Et elu saaks muudetud neil; Ja valitsusvõimu ta kannab — Jumal kõigeks ta'ab olla ka sul.

8.

1. „Päästja kõigile sündis ilmale!“ Kõlab inglite rõõmuhüüd. Ta, kes valgeks, tuli alla seks, Et mel' õndsuseks saada nüüd.

Au ja kiitus kõrges Jumalale, Maa peal rahu, hea mel' rahvale! Õndsad hulgad, austust andkem Talle, Kogudem kõik rõõmu-päevale!

2. Issand Jeesus seal sündis imeväel. Magas heinte peal söime sees. Suure rikkuse tõi siis kõigile Päästja ilmasse vaesus.

3. Tulge, vaadake Isa Pojale, Kõlab Temale tänuvilis. Siin on rahu-meel, võidujõudu veel, Lahti meie eel paradiis.

4. Jõelurõõmude me ikka viibime, Sindki kutsume: „Tule sa!“ Maailm jäta nüüd, tema lõburüüd, Kostab õnnethüüd sulle ka.

KOORID.

1. Nüüd ma tulen Päästja juurde oma patukoormaga, Tulen, tulen just nüüd! Nüüd ma tulen Päästja juurde kallist rahu paluma, Tulen, tulen just nüüd!

Kol. ltn. ja proua O. Hovde esimene külskäik Eestisse.

Neljap., 30. dets. kl. 7.30 õht. NMKC saalis armeelaulust.
Reedel, 31. dets. kl. 7.30 õht. Tallinn II Vana-aasta koosol.
Reedel, 31. dets. kl. 10.30 õht. Tallinn I Uusaasta vastuvõtt.
Laup., 1. jaan. kl. 10.30 homm. Tallinn II pühitsuskoosolek.
Laup., 1. jaan. kl. 4.00 p. l. Tallinn I sõduritekoosolek.
Laup., 1. jaan. kl. 7.30 õht. Tallinn I aastapävakooosolek.
Pühap., 2. jaan. kl. 10.30 h. Tallinn II pühitsuskoosolek.
Pühap., 2. jaan. kl. 7.30 õht. Rakvere päästmiskoosolek.
Esmasp., 3. jaan. kl. 8.00 õht. Tartu päästmiskoosolek.

„Sõjahüüd“ soovib kõigile

Rõõmsaid jõulupühi!

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU
AR

2. Vere läbi, vere läbi, On su hing seal puhastud. Patukõitet vabastud Vere läbi, vere läbi Oled õnnis, päästetud vere läbi!

3. Jah, Jeesus on me kalju siin kõrbemaal, Siin kõrbemaal, siin kõrbemaal, Jah, Jeesus on me kalju siin kõrbemaal, Mis igavesti seisma jäeb. 4. Taevainglid rõõmustavad, Kuld- sed kandlid kõlavad, Kui üks patune on tulnud Kahetsedes armule.

Liig hilja — igaveste hilja!

Liig hilja — see alati ebaumagav ja vahest süüdat lõhestav sõna, kui palju kordi ei ole see sõna mure ja õnnetusega lõõnud inimeste südameid, sageli inimese enese eadilikkamise ja hooletuse tagajärjel.

Kuid kõik teised „liig hiljad“, mis tulevad üle hunte, purunenud kildude juures, elu suurtest ja ilusatest lootustest ja kaotuste juures ajalikus elus — ei ole midagi võrreldes „liig hiljaga“, mis kõlab läbi aja ja igaviku nende kõrvus, kes kaotanud oma päästmisevõimaluse; mehed ja naised, kes ei võtnud õigel ajal koha „evangeliumi laeval“. Nad teadsid, et Jumal chitanud neile päästmise laeva, mis oleks võinud kanda neid läbi patuelu külmade jääkõrbede, armuul pääskespaistelistele maadele. Nad tundsid teed päästepaadin. See oli meie teada, et laev igavesti ei jää sinna ootama, vaid et Jumal igaihe hingele on määratud kindla aja laevale astumiseks. Nad olid kuulnud kutset, kuulnud kella helisevat esimest, teist ja kolmandamat korda kutsudes neid. Kuid nad ei tahtnud veelgi astuda laevale, tahtsid tantsida veel üks kord, juua veel üks klaas, võita veel natuke kulda. Nad mõtlesid kiil kuaugi astuda laevale... Ega laev ei välju täpselt kellalöögil, minut pealt! Võib ehk veel viivitada natuke aega, vähemalt homseni, ehk järgmise koosolekuni. Nii liikati edasi ja kaotati päästmisevõimalus, et hukuda igavesti.

Vend! Öde- Sul on nüüd võimalus astuda evangeliumi laevale, millest oled rääkinud. Jeesus ootab, ja Vaim manitseb teha seda nüüd, sest „vasta nüüd on õige aeg, nüüd on õnnistuse päev.“

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastaks 1 kr. 25 s., ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilmunud 1. detsembril 1937. Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther. Väljaandja: Päästearmee.